

Arrest

nr. 284 246 van 1 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 30 januari 2023 per J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 januari 2023 houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11) en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 januari 2023 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2023 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 21 januari 2023 toe op de luchthaven van Zaventem (BRU) vanuit Accra (ACC) (Ghana) met een Ghanees paspoort, een vervalste Franse identiteitskaart en een Belgische E-kaart die op frauduleuze wijze was verkregen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 21 januari 2023 een beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 21/01/2023 om 07:57 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/WR, Luchthaven ZAVENTEM,

werd door ondergetekende M.(...) G.(...), eerste inspecteur de heer/mevrouw:

achternaam D.(...) voornaam A.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) man

die de volgende nationaliteit heeft GHANA wonende te

houder van het document paspoort van Ghana met nummer G3621877

afgegeven te Accra op 27/12/1985

houder van visum nr van het type afgegeven door geldig van tot

voor een duur van dagen, met het oog op:

afkomstig Uit Accra met SN278 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

O (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: 595 23

O (B) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)z

Reden van de beslissing: Document: , Vervalsing:

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 4°/2°)z

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKE NE GEBRUIKTE VISUM / VERBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKE NE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG VISUM / VERBLIJFSDOCUMENT.

Dossiernummer: HV. 55 .RB.000595 / 23 dd 21/01/2023

X (D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 4°/2°)2

Dossiernummer: HV. 55 .RB.000595 / 23 dd 21/01/2023

Reden van de beslissing: Document; Belgische verblijfskaart type E met nummer B498787841, Vervalsing: Frauduleus bekomen

(...)”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 21 januari 2023 eveneens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van de vordering in zoverre deze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, thans de tweede bestreden beslissing.

2.2. De tweede bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

2.3. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, tweede lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Dat dient opgemerkt te worden dat via de gewone schorsingsprocedures het verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn zal behandeld worden en dus de schorsing voor verzoeker te laat zal komen om enig nuttig effect te sorteren omdat het nadeel zich reeds zal hebben voltrokken en niet meer – of alleszins heel moeilijk – hersteld zal kunnen worden.

Dat immers verzoeker reeds elk ogenblik naar Ghana zal worden teruggedreven.”

3.2.2. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat de gewone schorsingsprocedure niet tijdig afgerond zal kunnen worden om nuttig effect te sorteren.

3.2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 21 januari 2023 in het transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel wordt vastgehouden. Uit informatie van de verwerende partij blijkt dat zijn terugdrijving werd voorzien op 2 februari 2023. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat een klassieke vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring niet effectief zouden zijn.

3.2.4. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

« 1.

Verzoeker woont in België waar hij sedert maart 2022 tewerkgesteld is als arbeider bij OVO West BV,

gevestigd te 8310 Sint-Kruis-Winkel, Gemeneweideweg-Noord 76.

Hij werkte er eerst met interim-contracten. Vanaf 3 oktober 2022 werkte hij er met een arbeidsovereenkomst met bepaalde duur. Vanaf 23 januari 2023 zou hij starten met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur (stuk 2).

Verzoeker heeft dus ondertussen in België een privé-leven opgebouwd.

2.

Dat verzoeker van oordeel is dat de hem betekende beslissing tot teruggrijping (met beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats) in strijd is met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Dat immers verzoeker door verweerder een beslissing tot teruggrijping (met beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats) werd betekend zonder dat hij voorafgaandelijk het recht heeft gehad om zich te verdedigen, zonder dat in de bestreden beslissing wordt verduidelijkt om welke redenen het verblijfsdocument van valsheid wordt beticht en zonder dat hij kennis/inzage krijgt van het PV, waaruit zou blijken dat het verblijfsdocument vals zou zijn.

Verzoeker wil verder opmerken dat tot op heden nog niet via een authenticiteitsonderzoek vaststaat dat verzoekers verblijfsdocument vals zou zijn.

3

Zolang niet met wetenschappelijke zekerheid vaststaat dat verzoekers verblijfsdocument vals zou zijn, kan geenszins verzoeker zomaar de binnenkomst geweigerd en teruggedreven worden.

Geenszins kan enkel en alleen op basis van één verslag, welke niet ter kennis werd gebracht aan verzoeker, zomaar geoordeeld worden dat de Franse identiteitskaart niet authentiek/correct zou zijn.

Dat de motivatie van de bestreden beslissing geenszins gesteund is op een objectieve en controleerbare vaststelling.

Dat de beslissing tot teruggrijping is derhalve niet afdoende gemotiveerd is en schendt de zorgvuldigheidsplicht.

Dat geenszins een voorafgaand grondig en/of objectief onderzoek heeft plaatsgevonden en derhalve geenszins met voldoende zekerheid door verweerder kon gesteld worden dat verzoeker niet over een geldig verblijfsdocument zou beschikken.

Dat de beslissing, waarbij verzoekers verblijfsdocumenten in beslag worden genomen en waardoor verzoeker wordt teruggedreven, niet voldoende gemotiveerd is en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

3.

Verzoeker wil verder benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker, van Franse nationaliteit en Unie-burger, een beslissing tot teruggrijping (met beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats) betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht in casu uitermate belangrijk is nu verzoeker in België in het bezit is van geldige E-kaart en hij beschikt over een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat zonder een voorafgaand grondig onderzoek en het horen van verzoeker dienaangaande verweerder niet zomaar verzoeker een beslissing tot teruggrijping (met beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats) kon betekenen.

Het horen van verzoeker is in casu uitermate belangrijk geweest gezien zijn in België opgebouwd privé-leven, zijn vaste tewerkstelling, wat zijn enige bron van inkomsten is.

4.

Dat bovendien de verzoeker betekende beslissing tot teruggrijping te dien einde in strijd is met de menselijke waardigheid en het respect voor de fundamentele mensenrechten.

4

Dat verzoeker bij een teruggrijping voor lange tijd eveneens niet in staat zal zijn om voor inkomsten te zorgen en in zijn levensonderhoud te voorzien.

Dat een teruggrijping een ernstige schending inhoudt van het artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te

Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Dat door verweerder geen rekening werd gehouden met verzoekers legaal verblijf en vaste tewerkstelling in België (sedert maart 2022).

Dat door verweerder geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoeker wordt veroorzaakt door het feit dat verzoeker wordt teruggedreven en dus voor lange tijd niet meer in België, waar hij geïntegreerd is, kan verblijven en er zijn tewerkstelling niet meer kan opnemen (waardoor hij geen inkomsten zal hebben om in zijn levensonderhoud te voorzien), en het door verweerder nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Verzoeker is van oordeel dat er in casu wel degelijk schending is van zijn privé-leven in België.

Dat er derhalve schending is van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een mailbericht toe van zijn werkgever van 27 januari 2023, afschriften van de arbeidsovereenkomsten van 3 oktober en 1 december 2022 en een loonfiche (Verzoekschrift, bijlage 2).

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

Ofschoon verzoeker zich in zijn middel steunt op de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat hij de motieven kent doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen. Hij bedoelt met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt vanuit dit oogpunt onderzocht (cf. RvS 25 september 2002, nr. 110.660).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)"

3.3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 januari 2023 te Zaventem toekwam vanuit Accra met een Ghanees paspoort, een vervalste Franse identiteitskaart en een frauduleus bekomen Belgische verblijfskaart type E. Uit het proces-verbaal (grensverslag) van 21 januari 2023, dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker de Franse taal niet spreekt, hetgeen op zich al enige verbazing wekt, en dat bovendien de Franse identiteitskaart waarmee hij zichzelf identificeert, vervalst is: *“voorzijde uitgewassen en alle data herprint”*.

3.3.7. In de bestreden beslissing tot teruggrijping wordt gesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf omdat *“het door betrokkene gebruikt verblijfsdocument (...) van valsheid (wordt) beticht en (...) gerechtelijk in beslag (wordt) genomen. Betrokkene beschikt dus niet meer over enig geldig verblijfsdocument”*. Tevens wordt gesteld dat hij in het bezit is van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning omwille van volgende reden: *“Document: Belgische verblijfskaart type E met nummer (...), Vervalsing: Frauduleus bekomen”*.

3.3.8. In zijn middel weerlegt verzoeker de gedane vaststellingen niet, maar hij beweert dat hij niet zou zijn gehoord en dat hij niet de mogelijkheid kreeg zich te verdedigen. Nochtans blijkt uit het proces-verbaal (grensverslag) dat betrokkene op 21 januari 2023 wel degelijk werd geconfronteerd met de vaststelling dat hij zich had bediend van een vals Frans identiteitsdocument en hieromtrent werd verhoord door de inspecteur van de federale luchtvaartpolitie (LPA). In het proces-verbaal werden de verklaringen van verzoeker als volgt opgenomen: *“Betrokkene verklaart: Dat hij de Franse en de Ghaneese nationaliteit heeft. Betrokkene spreekt geen Frans. Betrokkene houdt vol dat zijn Franse identiteitskaart authentiek is en hem toebehoort.”* Aangezien verzoeker in zijn verzoekschrift volhardt dat hij de Franse nationaliteit heeft, komt het aan hem toe om hiervan een deugdelijk bewijs aan te leveren.

3.3.9. Verzoeker stelt in zijn middel ook dat het hoorrecht belangrijk is omwille van zijn privéleven en zijn tewerkstelling in België. Verzoeker toont niet aan dat het voor hem niet mogelijk was om hiervan ten tijde van het gehoor door de politie-inspecteur melding te maken. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat het element van zijn eerdere tewerkstelling in België een ander licht werpt op de pertinente vaststellingen dat hij ten tijde van zijn interpellatie heeft gepoogd zich toegang te verschaffen tot het grondgebied door middel van valse documenten. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen concludeert de Raad dat verzoeker wel degelijk de mogelijkheid heeft gekregen om voor zijn belangen op te komen en thans geen informatie aanreikt die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming een andere afloop zou kunnen hebben gekend.

3.3.10. Waar verzoeker zich voorts beklagt over het gebrek aan wetenschappelijke zekerheid over de valsheid van het door hem gebruikte identiteitsdocument, stelt de Raad vast dat het proces-verbaal (grensverslag) werd opgemaakt door een inspecteur van een politiedienst die gespecialiseerd is in het toezicht aan de buitengrenzen en de detectie van valse en vervalste reis- en identiteitsdocumenten, waardoor aan deze vaststellingen een grotere bewijswaarde dient te worden toegekend dan aan de loutere beweringen van verzoeker. In het formulier uit het administratief dossier waarbij de inbreuk op artikel 74/4 van de vreemdelingenwet wordt vastgesteld, wordt uitdrukkelijk aangegeven dat *“(...) het frauduleus gebruik van de reisdocumenten in die mate duidelijk is dat ze bij een routinecontrole gemakkelijk opgemerkt worden door een personeelslid dat werkzaam is bij een luchtvaartmaatschappij”*. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bijkomende verificatie vereist zou zijn. De simpele affirmaties van verzoeker dat zijn Franse identiteitskaart wél authentiek is, kan geenszins overtuigen. Verzoeker verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris weliswaar een gebrek aan deugdelijk onderzoek, maar hij brengt zelf geen concrete elementen aan, die zouden zijn veronachtzaamd, en die zouden wijzen op de authenticiteit van de neergelegde *“carte nationale d'identité”* die van valsheid wordt 'beticht'. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker enkel een e-mail van zijn werkgever en een afschrift van arbeidsovereenkomsten, maar hij brengt geen enkel begin van bewijs aan dat zijn voorgehouden Franse nationaliteit zou bevestigen.

3.3.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip 'privéleven' uit voormelde verdragsbepaling wordt niet gedefinieerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 48321/99, *Slivenko v. Letland*, par. 95-96). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

3.3.12. Uit het administratief dossier en de bijlage bij het verzoekschrift (verzoekschrift, bijlage 2) blijkt dat verzoeker zich op 22 maart 2022 had aangeboden te Brugge in zijn voorgehouden hoedanigheid van EU-werknemer, gedurende enkele maanden via interim was tewerkgesteld en recent arbeidsovereenkomsten had kunnen afsluiten met een pluimveebedrijf in Sint-Kruis-Brugge. Aangezien loutere tewerkstelling bezwaarlijk als een uitzonderlijk duurzame verankering kan worden gekwalificeerd en dit "privéleven" voortvloeit uit het op frauduleuze wijze verkregen verblijfsrecht in België, kan dit onmogelijk als een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM worden beschouwd (cf. EHRM, 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*, nr. 47017/09, §79). Bij afwezigheid van een beschermenswaardig privéleven dient geen belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM te worden doorgevoerd.

3.3.13. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen of dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door hem de toegang tot het grondgebied te weigeren. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd evenmin een schending van het hoorrecht aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

"Aangezien de bestreden beslissing tot gevolg heeft voor verzoeker dat hij ten allen tijde teruggedreven zal worden naar Ghana waardoor hij voor onbepaalde tijd minstens voor heel lange tijd niet meer zal kunnen terugkeren naar België waar hij sedert maart 2022 over een vaste tewerkstelling beschikt en inkomsten verkrijgt (sedert 23 januari 2023 beschikt hij over een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur).

Dit betreft (emotionele en ernstige financiële) schade welke niet meer - of alleszins heel moeilijk - te herstellen is.

Dat, gelet op zijn terugdrijving naar Ghana, verzoeker in de onmogelijkheid verkeert zijn privé-leven in België verder te zetten, verder aan de slag te gaan en inkomsten te verwerven.

De onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing dreigt dus aan verzoeker een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel te berokkenen.

De opschorting van de door verweerder betekende beslissing dient dan ook te worden bevolen."

3.4.2. De vordering tot schorsing dient een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.3. Verzoeker koppelt zijn nadeel aan de in het enig middel aangevoerde schending van zijn recht op privéleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Aangezien deze grief niet ernstig werd bevonden, is er *in casu* geen sprake van een evident nadeel. Bovendien vloeit het aangevoerde nadeel, het verlies van tewerkstelling en de inkomsten voort uit het gegeven dat verzoeker op frauduleuze wijze de hoedanigheid van EU-werknemer heeft bekomen. Het aangevoerde nadeel vloeit in de eerste plaats voort uit het onwettig handelen van verzoeker zelf. De figuur van de schorsing van de tenuitvoerlegging van een akte is niet ingesteld om verzoekende partijen toe te laten een onwettige feitelijke toestand te bestendigen (cf. RvS 27 juni 2000, nr. nr. 88.300).

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

F. TAMBORIJN